

Tribuna lliure

El front únic

per

ALFONS HOSTA I BELLPUIG

Fa temps que plana damunt els metges titulars, Inspectors municipals de Sanitat, un justificat pessimisme. Les il·lusions pervingudes, en ésser aprovat l'Estatut autonòmic, anaren diluït-se poc a poc per acabar esgotant-se quasi del tot, podem dir del tot, arran del Congrés municipalista celebrat a Barcelona darrerament.

Arreu, arreu es senten lamentacions aïllades i arreu copsen igualment la protesta ferma contra la suposada manca de respecte o reconeixement dels drets adquirits per nomenament o contracte.

Es certament ben descoratjador el que passa amb els metges titulars. No hi ha defensa possible, si no és emprant mitjans del tot diferents dels que s'han emprat fins ara.

Anem a raonar-ho concisament.

Tot just nascuda l'Associació Catalana de Metges Sanitaris i d'Assistència Pública, sorgeix un fet que es destaca fortament, fet que té la virtut de provocar un moviment intensíssim de retrocés, creant ensems un ambient de desillusió, de desconfiança i de recels. Em refereixo, com podeu suposar, a la dimissió del seu President per raó de passar a ocupar un alt lloc en el govern català.

Jo em guardaré prou de criticar en sentit despectiu l'actitud del President dimitit, però sí que puc assegurar que la seva acció d'abandonar la presidència de l'A. C. de M. S. i d'A. P. ha produït un mal tan intens, ha ocasionat una ferida tan profunda i greu, que difícilment se n'aixecarà l'Associació Catalana, tot i tenint en compte els valuosos mèrits de què són posseïdors els distingits companys que constitueixen la Junta o Consell directiu. I això és degut no a la personalitat, per mi respectabilíssima, del Dr. J.

Mestre i Puig, sinó a la interpretació, molt extesa entre els companys titulars, que s'ha donat a la seva mort presidencial ocorreguda tan prematurament.

A aquell pessimisme que esmentava suara cal afegir-hi el pessimisme recelós que planava, i que tothom pogué copsar, damunt l'Assemblea celebrada el dia 8 d'abril, en el saló d'actes del Casal.

Aquella discussió de tons acadèmics, aquella pruija a desxifrar el significat d'una paraula, aquella manca de virilitat expositiva i aquella manca d'objectivitat pràctica, causaren a molts companys una forta decepció. Molts d'ells (com mateix) no podien capir com una qüestió de vida o mort era tractada amb disquisicions filològiques, acadèmicament.

La impressió recollida en sortir de la reunió era francament pessimista.

Val a dir, però, la veritat; estem en un moment en què cal dir tota la veritat; potser si l'haguéssim dita sempre no viuríem ara en estat de colapse com vivim. Continuem.

Hi ha altres causes que expliquin el descoratjament del metge titular en particular i dels metges en general?

Es indubitable que sí, i la més capdal és l'actuació del Sindicat.

En constituir-se, i sempre, el Sindicat ha dit que la seva finalitat era el millorament moral, científic i material dels metges catalans. Sóc soci fundador i vareig actuar com a delegat comarcal a la primera assemblea; això vol dir que en sóc entusiasta i que reconec els seus grans encerts, però, això no ha de privar-me de recollir un estat d'opinió i fer-n'hi ofrena.